

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Tos/37/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8622010096
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8622010096.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Moniky Halkociovej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 28.12.2022, v trestnej veci odsúdeného F. W. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona a iné, v konaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Svidník sp. zn. 1Nt/2/2022 zo dňa 25.10.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť odsúdeného F. W..

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 399 ods. 2 Tr. poriadku zamietol návrh odsúdeného F. W. na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Svidník sp. zn. 3T/60/2020, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. poriadku.

Proti tomuto uzneseniu podal ihneď po jeho vyhlásení a po poučení o opravnom prostriedku odsúdený F. W. sťažnosť, ktorú následne prostredníctvom svojho obhajcu a aj vlastnými podaniami písomne odôvodnil.

Odsúdený prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že bol rozsudkom Okresného súdu Svidník č. k. 3T/60/2020-210 zo dňa 23.05.2022 odsúdený tiež za to, že pred vchodovými dverami do rodinného domu číslo 23 v obci Q., okres X., mal napadnúť poškodeného Q. I., kde následne bez jeho súhlasu a proti jeho vôli vošiel do vnútra rodinného domu k Q. I., kde zotrval až kým ho odtiaľ na volanie Q. I. o pomoc odtiahol P. I., čím poškodenému mal spôsobiť stredne ťažké poranenie s dobou liečenia najmenej 12 dní. Je presvedčený, že nebolo náležité zistené, či sa skutok vôbec stal tak, ako bol uvedený v obžalobe, tiež v odsudzujúcom rozsudku. Má za to, že takto sa skutok nestal. Skutkom, pre ktorý bol uznaný vinným, mal jednak inému úmyselne ublížiť na zdraví, a jednak mal neoprávnene vniknúť do obydľia iného. Z vykonaného dokazovania podľa neho bez akýchkoľvek pochybností nevyplývalo, aby sa mal skutok udiať takto, keďže viaceré okolnosti nasvedčujú tomu, že nemuselo dôjsť k takému konaniu, ktorým ublížil Q. I. a následne aj vnikol do jeho domu a tam zotrval. Pretože, najmä v samotnej obžalobe je uvedené (výpoveď svedka - poškodeného Q. I.), že k potýčke malo dôjsť pred vchodovými dverami. Podobne vypovedal aj svedok P. I., ktorý v neskoršej výpovedi upresnil, že F. W. nenapádal poškodeného Q. I. v jeho dome, v chodbe len nad ním stál. Podobne to popísal aj on v tomto konaní. Kto a ako fyzickú potýčku vôbec začal, resp. vyprovokoval, podľa neho ustálené nebolo. Ak sa len bránil, nemohol sa dopustiť trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. K potýčke medzi ním a poškodeným Q. I. mohlo síce dôjsť pred rodinným domom č. XX vo Q., pričom táto aj mohla pokračovať v chodbe domu Q. I., nebolo však podľa jeho názoru preukázané, aby vnikol do domu Q. I., teda do jeho bytu, a aby tam aj zotrval. V konaní o povolenie obnovy konania bol vypočutý svedok Y. O., ktorý vypovedal tiež to, že I. (Q.) nie je dobrý chlap, čo môže nasvedčovať jeho výpovedi, že to bol práve Q. I., ktorý prvý napadol jeho tak, že ho chytil zozadu a zvalil ho na zem, udrel zozadu po hlave, pričom následne zase začal jemu vonku pred dverami nadávať. Aj poškodeného udrel, ale ešte pred

dverami. Ďalej sa naťahovali. Odsúdenie sa týkalo aj neoprávneného vniknutia do obydlija iného, teda do obydlija Q. I.. Rodinný dom č. XX obýva tak Q. I., ako aj P. I., pričom tiež z výpovede svedka Y. O. vyplýva, že do spoločného domu č. XX vo Q. neprišiel F. W. neoprávnene, nepozvaný. Práve naopak, prišiel tam na pozvanie P. I., ktorý v tomto spoločnom dome býval. Javí sa mu nesporné, že neoprávnené vniknutie do domu Q. I. sa týka fyzickej potýčky s F. W., táto sa však odohrala pred domom. Z vykonaného dokazovania však nevyplýva, aby do obydlija poškodeného mal vniknúť, hoci odsudzujúci rozsudok to takto vymedzuje. Má za to, že nielenže nebolo možné ustáliť, ale aj z vykonaného dokazovania je skôr pravdepodobné, že pri vchode domu Q. I. sa mohol ocitnúť aj v dôsledku potýčky, a to nechcane. Potom však sa nemohol dopustiť ani trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, keďže do vnútra rodinného domu k Q. I. nevnikol, tobôž tam nezotrval až kým ho odtiaľ na volanie Q. I. odtiahol P. I.. Má za to, že napriek tomu, že sa k skutku tak, ako mu bol kladený za vinu obžalobou, v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/60/2020 priznal a tiež uskutočnil vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní, mohol tak konať v dôsledku omylu ohľadom trestu, resp. v dôsledku nesprávneho poučenia o následkoch takéhoto priznania. Je toho názoru, že v tejto súvislosti bolo potrebné vykonať dokazovanie aj vo vzťahu k U.. Q., najmä jeho výsluchom ako svedka. S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby nadriadený sťažnostný súd podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie a uložil mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Sťažnosť proti napadnutému uzneseniu odsúdený F. W. odôvodnil aj vlastnými podaniami zo dňa 27.10.2022 a 14.11.2022. V prvom rade namietol, že s ním navrhnutých svedkov P. I., Q. I., U.. U. Q. a Y. O. predvolal len Y. O.. Zdôraznil, že to P. I. ho pozval na návštevu so slovami „Príď na návštevu a kúp alkohol“. Vo svojej výpovedi Y. O. okrem tejto skutočnosti potvrdil aj to, že na druhý deň tomuto svedkovi povedal, že ho Q. I. v dome, kde býva P. I. 2-krát napadol. Aj keď tento svedok pre odstup času vypovedal, že ho P. I. vo X. volal k sebe na návštevu, tak pozval ho v skutočnosti telefonicky večer, čo si už svedok presne nepamätal. Ďalej uviedol, že po príchode do obce Q. poškodený Q. I. ho na schodoch s veľkým pohárom na kávu čakal a tak mu nalial pálenku a nasledoval ho do časti domu u P. I.. Zdôraznil, že dom majú rozdelený na dve časti s dvoma vchodmi. V časti domu P. I., kde bol pozvaný, ho Q. 2-krát napadol s úmyslom sa biť zvalil ho na zem. Vo vnútri sa odsúdený nebil. Po nejakom čase Q. od nich z domu odišiel von a s P. ostali sami, kde vypili zvyšok pálenky. Potom šiel von na malú potrebu, pričom po otvorení vonkajších dverí stál vonku vedľa P. dverí Q. a to blízko pri vchode do svojej časti domu. Poškodený mu zase začal nadávať a išiel odsúdeného udrieť, uhol sa a dal poškodenému päťou na nos. V tom ho vraj poškodený chytil a vtiahol na chodbu svojej časti domu, kde sa už len naťahovali. O nejakú chvíľu prišiel P., ktorý mu povedal poď preč a odtiahol ho za golier jeho vetrovky von. Napokon zdôraznil, že vinu na hlavnom pojednávaní vyhlásil len preto, lebo mu vtedajší obhajca U.. U. Q. povedal, že v takom prípade už nedostane ďalší trest.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku napadnutého uznesenia predchádzajúce, a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Z obsahu spisu vyplýva, že odsúdený F. W. sa domáha povolenia obnovy konania, v ktorom bol rozsudkom Okresného súdu Svidník pod sp. zn. 3T/60/2020 zo dňa 23.5.2022 uznaný za vinného v bode 1/ a 2/ z pokračovacieho prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona a v bode 3/ z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

1/ v čase od 19:00 hod. dňa 05.09.2020 do 17:30 hod. dňa 08.09.2020 bez použitia násilia a bez súhlasu oprávnenej osoby vstúpil cez otvorenú bránu na riadne oplotený pozemok pri rodinnom dome na ul. P. X vo X., prišiel k objektu nachádzajúcemu sa za rodinným domom, kde cez neuzamknuté plechové dvere vošiel do vnútra a z neuzamknutej drevenej skrine zobral vŕtačku červeno-sivej farby, ďalšiu vŕtačku modrosivej farby a z drevenej konštrukcie zobral dva 15 metrové predlžovacie káble, s ktorými následne odišiel, čím P. I. spôsobil škodu vo výške 45,- eur,

2/ v mesiaci september 2020 bez použitia násilia a bez súhlasu oprávnenej osoby vstúpil cez neuzamknutú bránu na riadne oplotený pozemok pri rodinnom dome na ul. P. XX vo X., prišiel k objektu nachádzajúcemu sa za rodinným domom, kde cez neuzamknuté dvere vošiel do vnútra, odkiaľ zobral 25 metrový päťžilový elektrický kábel čiernej farby, s ktorým odtiaľ odišiel, čím P. I. spôsobil škodu vo výške 48,40 eura,

3/ dňa 29.03.2021 v čase približne o 21.30 hod. pred vchodovými dverami do rodinného domu číslo XX v obci Q., okres X., fyzicky napadol Q. I. tým spôsobom, že ho udrel päšťou do oblasti tváre v dôsledku čoho Q. I. spadol do chodby tohto rodinného domu, v ktorom Q. I. býva, kde následne bez jeho súhlasu a proti jeho vôli vošiel do vnútra rodinného domu k Q. I., kde zotrval až kým ho odtiaľ na volanie Q. I. o pomoc odtiahol P. I., čím Q. I. spôsobil jednak stredne ťažké poranenie, a to tržnozmliaždenú ranu na koreni nosa so zlomeninou nosových kostí bez posunu úlomkov s krvácaním z nosa, a tiež ľahké poranenia, a to otras mozgu ľahkého stupňa a pomliaždenie driekovej oblasti s dobou liečenia najmenej 12 dní.

Za skutky uvedené v bodoch 1/ a 2/ rozsudku bolo podľa § 44 Trestného zákona upustené od uloženia ďalšieho trestu odňatia slobody podľa § 43 Trestného zákona, pretože trest odňatia slobody, ktorý bol odsúdenému uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Svidník zo dňa 25.08.2021 č. k. 1T/99/2015-487 vo výmere 30 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, považoval súd na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Za skutok v bode 3/ bol odsúdenému F. W. podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. l), § 37 písm. h), m), § 38 ods. 4 Trestného zákona, s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Súčasne podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola odsúdenému uložená povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti Q. zdravotná poisťovňa, a.s., škodu vo výške 520,22 eur.

Zdôrazniť je potrebné, že v pôvodnom konaní pred prvostupňovým súdom neboli vykonávané dôkazy súvisiace s výrokom o vine odsúdeného, pretože tento na hlavnom pojednávaní konanom na okresnom súde dňa 23.5.2022 po poučení urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku o tom, že je vinný zo spáchania všetkých skutkov uvedených v oboch obžalobách, o ktorých konania boli spojené na spoločné konanie. Po tom, čo odsúdený F. W. aj kladne odpovedal na otázky uvedené v ustanovení § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Tr. poriadku, okresný súd podľa § 257 ods. 7, 8 Tr. poriadku prijal vyhlásenie odsúdeného a vykonal len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a o náhrade škody.

V návrhu na povolenie obnovy konania ako dôvod obnovy konania odsúdený F. W. označil v prvom rade skutočnosť, že vinu na hlavnom pojednávaní vyhlásil len preto, že ho o tom presvedčil jeho obhajca U.. U. Q. tvrdiac, že mu nebude uložený ďalší trest. Za nový dôkaz označil svedka Y. O., ktorý mal počuť, ako ho P. I. telefonicky pozval k sebe na návštevu do jeho domu vo Q. č. XX. Dodatočne okrem Y. O. navrhol vypočuť aj P. I. a Q. I. k tomu, že kto koho prvý napadol, lebo podľa neho to bol poškodený Q. I. a odsúdený sa pred ním len bránil. Vypočuť navrhol tiež svojho bývalého obhajcu U.. U. Q.. Zdôraznil tiež, že ním namietané dôvody povolenia obnovy konania sa týkajú skutku uvedeného v bode 3/ napadnutého rozsudku.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. poriadku sa obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že aby mohla byť povolená obnova konania musia byť splnené súčasne dve podmienky. Tou prvou je existencia nových dôkazov alebo skutočností súdu skôr neznámych, za ktoré možno považovať iba také, ktoré neboli súdu známe do rozhodnutia, ktorého sa návrh na obnovu týka. Za novú, skôr neznámu skutočnosť je pritom potrebné považovať takú, ktorá v pôvodnom konaní nebola dokazovaná alebo zisťovaná. Novým, skôr neznámym dôkazom je dôkaz, ktorý nebol v pôvodnom konaní vedený v spise, uplatnený niektorou z procesných strán alebo vykonaný. Ide predovšetkým o taký dôkaz, ktorý nebol v pôvodnom konaní vôbec známy, ale tiež môže ísť o dôkaz, ktorý bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak jeho obsah v konaní o obnove konania vypovedá o nových poznatkoch, ktoré majú rozhodný a iný význam pre posúdenie podstatných okolností.

Samotná skutočnosť, že odsúdený predloží v rámci konania na povolenie obnovy konania nové dôkazy, ktorých obsahom sú nové skutočnosti, ešte neznamená, že obnova konania sa povolí. Musí byť splnená i druhá podmienka a tou je, že nové skutočnosti alebo dôkazy sú spôsobilé buď sami o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi, ktoré boli predmetom zisťovania či dokazovania alebo ktoré mal súd k dispozícii v čase rozhodnutia, odôvodniť iné rozhodnutie, v danom prípade o vine a o treste.

Vzhľadom na obsah návrhu odsúdeného, jeho výpoveď na verejnom zasadnutí a jeho sťažnostné námietky krajský súd ešte považuje za potrebné zdôrazniť, že v konaní o obnove konania sa nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje sa výlučne otázka, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné než pôvodné právoplatné rozhodnutie o vine a treste. Súd teda v konaní o povolení obnovy nemôže preskúmavať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vysporiadal so všetkými okolnosťami a obhajobou obvineného, či správne hodnotil vykonané dôkazy alebo či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a podobne. Inak by šlo o neprípustnú reparáciu pôvodného, už právoplatného rozhodnutia súdu. Dôvodom obnovy konania nemôže byť ani zmena v spôsobe obhajoby, keď odsúdený po tom, čo v pôvodnom konaní vyhlásil vinu, by po právoplatnom skončení konania odsudzujúcim rozsudkom už chcel vykonať dokazovanie pred súdom, a takýmto spôsobom napraviť neúspešnosť svojej pôvodnej obrany.

Rovnako dôvodom obnovy konania nemôže byť ani nespokojnosť odsúdeného s kvalitou obhajoby. Z nezávislosti advokácie na štáte vyplýva, že vedenie obhajoby je vo svojej podstate záležitosťou medzi obhajcom a obvineným, či už mu bol obhajca pridelený v režime právnej pomoci poskytovanej štátom, alebo si ho platí klient sám. Štátne orgány sú povinné zasiahnuť iba vtedy, ak nedostatky na strane ustanoveného obhajcu sú očividné, alebo ak sú na ne dostatočne upozornené iným spôsobom, pričom to isté platí potom i pre obhajcu zvoleného obvineným. Z relatívnej nezávislosti výkonu advokátskej praxe vyplýva, že štát advokáta neriadi a nenesie zodpovednosť za jeho činy. Zásah súdov do vzťahu medzi obvineným a obhajcom by bol na mieste iba za situácie, že by išlo o očividné, na prvý pohľad zrejmé zlyhanie obhajcu (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo/39/2020), čo však nie je prípad prejednávanej veci. Z obsahu spisu je totiž zrejmé, že ustanovený obhajca sa zúčastňoval vyšetrovacích úkonov a na nich aj aktívne vystupoval, keď za účelom obhajoby kládol vypočúvaným osobám otázky. Za dôvod obnovy konania, ale ani za porušenie práva na obhajobu nie je možné považovať ani zvolený spôsob obrany, s ktorým odsúdený Peter W. pôvodne súhlasil, a teraz s výsledkom zvolenej obrany nie je spokojný.

Sťažovateľ však vo svojom návrhu na obnovu konania neuviedol ani žiadne iné nové skutočnosti, ani súdu skôr neznáme dôkazy, ktorých existencia by mohla viesť k inému záveru pre rozhodnutie o vine či treste. To, že do P. I. prišiel na jeho pozvanie, tvrdil odsúdený F. W. už v pôvodnom konaní. Preto nemôže ísť o novú skutočnosť. Navyiac, pre posúdenie jeho konania ako trestného činu je táto skutočnosť bezvýznamná, pretože k trestnému činu porušovania domovej slobody nedošlo v obydli P. I., ale odsúdený W. ho spáchal v obydli poškodeného Q. I.. Ako vyplýva zo svedeckých výpovedí Q. I. a P. I., ale aj z výpovedí odsúdeného F. W., ktorý to zdôrazňuje aj vo svojej sťažnosti, poškodený Q. I. a P. I. síce bývajú v jednom dome, ale ten je z hľadiska užívania rozdelený, pričom každý z nich má do ním užívaných priestorov vlastný vchod. Priestor, do ktorého obžalovaný vnikol, poškodený Q. I. nepochybne držal na svoje bývanie, mal tam svoju domácnosť a svoje súkromie. Pokiaľ do neho obžalovaný neoprávnene vnikol, tak porušil právo poškodeného na domovú slobodu. Či odsúdený mal, alebo nemal pozvanie na návštevu od P. I. je preto pre naplnenie znakov predmetného trestného činu nepodstatné.

Napriek tomu, len s ohľadom na sťažnostné námietky odsúdeného krajský súd dodáva, že výpoveď svedka Y. O. nie je možné považovať za hodnovernú. Aj keď na verejnom zasadnutí pred okresným súdom tento svedok tvrdil, že bol prítomný pri rozhovore, pri ktorom P. I. pozval ods. W. k sebe, tak ním popisovaný spôsob pozvania nezodpovedá spôsobu pozvania tvrdného odsúdeným, podľa ktorého to nemalo byť osobne, ale telefonicky. Je tiež neuveriteľné, že takúto bezvýznamnú skutočnosť, ako je pozvanie iného na návštevu, si svedok pamätá až rok a pol potom, čo malo dôjsť ku skutku, hoci sám pozvaný nebol a ani nikdy k veci vypočúvaný nebol, ale nepamätá si pritom spôsob pozvania. Takto nehodnoverne potom vyznieva aj tvrdenie Y. O., že mu na druhý deň po incidente odsúdený W. hovoril, že ho I. napadol a on sa iba bránil.

Tvrdenia o obrane odsúdeného pred útokom poškodeného Q. I. nezodpovedajú ani jeho vlastnej výpovedi v pôvodnom konaní dňa 31.3.2021. Tam odsúdený W. uviedol, že nakoľko mu Q. I. nadával a vyhazoval ho z P. chyži, tak chytil nervy a napadol poškodeného jednou ranou päšťou do tváre ešte na dverách domu poškodeného Q. I. a potom spolu vošli do chodby časti domu poškodeného, kde sa už len naťahovali, pričom ho následne P. I. vytiahol von. Rovnako aj z jeho výpovede z 31.5.2021 vyplýva, že poškodeného Q. I. päšťou do oblasti tváre udrel vtedy, keď poškodený na vypnutie poistiek elektriky vyšiel zo svojich dverí a že síce nevie, či poškodený spadol, ale do jeho časti domu sa dostali, keď sa naťahovali a že následne ho P. I. odťahoval od poškodeného.

Už uvedené skutočnosti, založené len na výpovediach odsúdeného, svedčia o tom, že odsúdený F. W. sa skutku uvedeného pod bodom 3/ napadnutého rozsudku dopustil a že naplnil aj všetky znaky skutkovej podstaty nielen prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, ale aj porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona. Odsúdený W. totiž neoprávnene vnikol do obydľia poškodeného Q. I.. Pre naplnenie pojmu neoprávneného vniknutia nie je potrebné, aby páchatel nedovolené prekonal uzamknutie alebo inú zabezpečovaciu prekážku použitím sily alebo ľsťou. Stačí, že ide o nežiadúce, bez súhlasu alebo proti vôli oprávneného užívateľa uskutočnené vojenie do obydľia, ktoré zasahuje do domovej slobody iného. V predmetnej veci odsúdený W. po tom, čo poškodeného Q. I. napadol pred dverami do jeho obydľia, v napádaní pokračoval aj v jeho obydľí dovtedy, kým ho neodtiahol P. I.. Nepochybne tak zo strany odsúdeného išlo o nežiadúce vojenie do obydľia poškodeného Q. I., vykonané bez jeho súhlasu a proti jeho vôli.

Priebeh skutku tak, ako bol ustálený v obžalobe a následne i v napadnutom rozsudku, podrobne popísali vo svojich svedeckých výpovediach poškodený Q. I. a P. I., pričom ich výpovediam zodpovedá aj znalecký posudok z odboru zdravotníctva a farmácie.

Na základe uvedených skutočností je potrebné konštatovať, že ani z hľadiska odsúdeným tvrdených nových skutočností a dôkazov by súd nemohol dospieť k iným záverom o vine (ale ani o treste), než k akým dospel okresný súd v napadnutom rozsudku zo dňa 23.5.2022. Rovnako by nebol daný ani dôvod, pre ktorý by okresný súd mal zmeniť svoje rozhodnutie z pôvodného konania o prijatí vyhlásenia odsúdeného F. W. o vine podľa § 257 ods. 7, 8 Tr. poriadku.

V konaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania teda neboli zistené žiadne také skutočnosti a dôkazy, ktoré by boli spôsobilé na postup uvedený v § 394 ods. 1 Tr. poriadku, teda na povolenie obnovy konania.

Keďže krajský súd nezistil ani v konaní, ktoré uzneseniu predchádzalo pochybenia, prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom, a preto sťažnosť odsúdeného v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.